

Marijampolės baptistų bažnyčios pastorius Pranas Bielevičius: Žinome, kad yra keturios Evangelijos: „Evangelija pagal Matą“, „Evangelija pagal Morkų“, „Evangelija pagal Luką“ ir „Evangelija pagal Joną“. Trys vadinamos sinoptinėmis, nes yra panašios viena į kitą. „Evangelija pagal Joną“ yra kitokia, bet visose keturiose kalbama apie tai, apie ką šiandien noriu kalbėti. Tuos žodžius pasakė ką tik prisikėlęs Jėzus Kristus. Tai buvo pirmas įvykis po Jo prisikėlimo.

Krikščionybė nuo kitų religijų skiriasi būtent tuo, kad visas dėmesys sutelktas ne į tai, ką mes patys iš savęs turėtume padaryti, bet darytume tai, ko iš mūsų tikisi Dievas. Beveik visos religinės sistemos, kurios yra pasaulyje, sukurtos filosofijų dėka! Rytų filosofijoje labai daug vietos skiriama kūno kultūrai, apmąstymams, įvairiems ritualams.

Mes turime Jėzų, kurį pažįstame kaip savo Viešpatį ir Gelbėtoją. Suvokiame, kad Jis mus išsirinko, apvalė ne šiaip sau, bet kiekvienam iš mūsų turi tikslą.

Jono 20,19-23 *„Tos pirmosios savaitės dienos vakare, durims, kur buvo susirinkę mokiniai, dėl žydų baimės esant užrakintoms, atėjo Jėzus, atsistojo viduryje ir tarė: „Ramybė jums!“ Tai pasakęs, Jis parodė jiems rankas ir šoną. Mokiniai nudžiugo, išvydę Viešpatį. Jėzus vėl tarė: „Ramybė jums! Kaip mane siuntė Tėvas, taip ir Aš jus siunčiu“. Tai pasakęs, Jis kvėpė į juos ir tarė: „Priimkite Šventąją Dvasią. Kam atleisite nuodėmes, tiems jos bus atleistos, o kam sulaikysite, - sulaikytos“.*

Jėzus po savo prisikėlimo puikiai suvokė, kad Jam atėjo laikas išeiti iš šio pasaulio ir grįžti pas Tėvą. Savo darbą perduoda kitiems.

Tai yra labai svarbi tiesa mums.

Čia yra pasakyti tokie žodžiai: „Kaip mane siuntė Tėvas“.

Dažnai galime klausti savęs: „Kodėl mes skaitome Šventąjį Raštą ir siekiame suprasti Dievo valią?“ Bet ta valia būtent ir yra tokia: ko Dievas iš mūsų tikisi. Nėra lengva susitaikyti su Jo valia.

Prisiminkime Jėzaus maldą Getsemanės sode.

Mato 26,39 *„Paėjęs kiek toliau, Jėzus parpuolė veidu į žemę ir meldėsi: „Mano Tėve, jeigu įmanoma, teaplenkia mane ši taurė. Tačiau ne kaip Aš noriu, bet kaip Tu!“*

Ir mes turėtume išmokti taip melstis.

Grįžkime į Jono 20,21 eil. Mes turime autoritetą iš paties Jėzaus: eiti ir daryti dėl Jo. Kaip Jį Tėvas įgalino daryti tam tikrus darbus, taip Jėzus mus įgalima šiandieną eiti ir daryti darbus.

Mums atrodo, kad svarbu pasiekti tam tikrų rezultatų. Bet čia Jėzus nekalba apie rezultatus. Jis kalba apie paklusnumą.

Vakar Kaune kalbėjau su viena seserimi, kuri pasiguodė. Ji pakvietė brolius ir seseris eiti su ja evangelizuoti. Vienas sakė neturi laiko, kitas sakė neturi noro, trečias dar kažką pasakė. Ji liko viena

Mes kartais savo gyvenimą padarome labai svarbų. Taip, jis yra svarbus, bet mes turėtume neužmiršti, kad gyvenimą davė Dievas. Jis duotas tam, kad galėtume tarnauti žmonėms. Ir nieko nėra geriau kaip žmonėms pasakoti apie Jėzų ir gyventi taip, kaip Jis iš mūsų tikisi. Tai nėra lengva pamoka. Ko gero mes kiekvieną vakarą galėtume sakyti, ką sakė Jėzus Getsemanės sode: „Dieve, aš nelabai noriu daryti, ką liepi, bet tegul bus Tavo valia. Aš būsiu

ištikimas tam, kam Tu mane paskyrei ir ko Tu iš manęs tikiesi“, nes šiandieną mes labiau kalbame apie krikščionybę, kuri panaši į lozungų skelbėją. Aš prisimenu šūkius iš pionierių stovyklų, komjaunuoliškus lozungus ar komunistų partijos šūkius. Kai kurie iš jų buvo geri, bet jie visi tebuvo šūkiai. Juose nebuvo nieko gyvo. Visi vaidino, kad gyvena dėl tos sistemos, bet realiai buvo priešingai. Visi darė viską, kad tik išsisuktų iš tos sistemos.

Labai gaila, bet mes, kaip krikščionys, galime pradėti gyventi lozungais, šūkais. Žinojimas, ką Dievas nori padaryti mūsų gyvenime, yra viena medalio pusė. Kita medalio pusė: mes turėtume laisva valia pasiduoti ir vykdyti Dievo valią. Juk Jėzus nepasakė: „Žinote, dabar kažką naujo įkursiu.“ Jėzus žiūri į savo Tėvą, mato, ką daro Jis ir sako: „Aš darau lygiai tą patį“.

Mes, kaip tikintieji, galime daryti tokią klaidą – užsidaryti į tam tikrą krikščionišką terpę. Mes sakome: „Pasaulis. Pasaulyje“, bet juk Jėzus mus paliko šiame pasaulyje, kad čia neštume šviesą. Juk Jėzus galėjo sakyti: „Centras yra Jeruzalė. Ten reikia Dievą garbinti, nes Dievas pats išsirinko tą vietą. Ten reiktų pamokslauti, kviesti žmones“. O ką Jėzus daro? Jis palieka šventyklą ir eina į žmones. Evangelijose aprašytas veiksmas daugiau vyksta už Jeruzalės ribų, o ne pačioje Jeruzalėje. Mums Dievas davė bažnyčią ne tik joje tarnauti, bet išeiti už jos ribų ir būti pasiruošusiems tarnauti žmonėms.

21 eil. Jėzus sako: „Taip ir Aš jus siunčiu“. Nieko nėra nuostabesnio už tai, kad kažkas tau gero padaro ir sako: „Turiu tau užduotį.“ Laikui bėgant išblėsta susižavėjimas, džiaugsmas, ką Jėzus dėl mūsų yra padaręs. Vėliau tampame religingais žmonėmis, kurie vadovaujasi tam tikrais lozungais. Šiandien norėjau sau ir jums priminti šią tiesą, kad Dievas mus ne šiaip sau išsirinko.

Jėzus ėjo pas žmones, o tik vėliau žmonės ėjo pas jį.

Morkaus 16,15 *„Jis tarė jiems: „Eikite į visą pasaulį ir skelbkite Evangeliją visai kūrinijai.“*

Čia parašyta: „Eikite“. Graikų kalba rašoma: „Eidami“. Tai reiškia: gyvendami savo gyvenimą, kur bebūtumėte, skelbkite Evangeliją.

Tai nėra lengva užduotis, nes kiekvienas iš mūsų galime užmiršti, kam esame pašaukti.

Panašu į tai, kai einame į parduotuvę nusipirkti ko reikia, o nuėję nusiperkame ko nereikia. Kodėl? Nes užmirštame savo tikslą. Taip ir tikintieji turi tokį pat pavojų. Mes galime giedoti patys sau, o juk turime atiduoti visą garbę Dievui.

Prisimenate, ką pasakė Jėzus moteriai, kuri kalbėjo, kad Jis yra geras? Jėzus atsakė: „Niekas nėra geras, tik vienas Dievas.“ Jis visą dėmesį sutelkė į Dievą .

Jėzus laukia mūsų asmeninio paklusnumo.

Mes, kaip žmonės, per daug žiūrime į kitus žmones. Kartais užmirštame, kad atsakomybė už mūsų asmeninį gyvenimą ir paklusnumą krenta ant mūsų pačių.

Jėzus taip pat turėjo pasirinkimo galimybę, Jo niekas nevertė mirti ant kryžiaus. Jis pasirinko vykdyti Tėvo valią.

Mes, kaip tikintieji, turėtume sustoti ir pamąstyti: kodėl meldžiamės? Kodėl einame į bažnyčią? Kodėl skaitome Bibliją?

Jono 20,19 eil. Jėzus sako: „Ramybė jums!“

Pirmiausia Jis savo mokinius nuramino. Tuo metu su jais nebuvo Tomo. Jis vėl atėjo pas mokinius po aštuonių dienų. Tuomet buvo ir Tomas. Ir vėl Jėzus pasakė: „Ramybė jums!“

Turėtume susimąstyti, kai Jėzų vadiname Viešpačiu, ar Jis tikrai yra mūsų Viešpats?

Šiandieną krikščionybė savyje neturi jėgos ir negali turėti. Jėga yra tik Kristuje Jėzuje. Mes

neturėtume daryti kažką ypatingo. Tiesiog išmokime paklusti.

„Evangelijoje pagal Joną“ rašoma, kad Jėzus padarė daug darbų, stebuklų, bet čia užrašyta tik maža jų dalis. Net ir toje mažoje dalyje matome, kad Jėzus tarnavo žmonėms. Matome Jo paprastumą. Tai nėra lengva užduotis. Mes sakome: „Tai yra didelė garbė“. Tai yra dar ir didelė atsakomybė: sąmoningai apsispręsti Jam tarnauti, Jo klausyti.

„Apreiškime Jonui“ skaitome, ką Jėzus kalbėjo Laodikėjos bažnyčiai: „Štai Aš stoviu prie durų ir beldžiu.“ Kodėl? Juk Jis juos siuntė lygiai kaip ir kitus, bet Jam nebeliko vietos.

Klauskime savęs: „Ar mes tikrai tikime Dievu, ar tik deklaruojame, kad Juo tikime ir vadovaujamės šūkais? Ar mes paklūstame Jam?“

Savo gyvenime pastebėjau štai ką: nepakanka žinoti tiesą. Kai ją pradedi taikyti, supranti, kad pirmiausia reikia paklusnumo. Man ne visą laiką norisi daryti kas teisinga. Noriu daryti tai, kas man patinka. Vėliau dėl to atsiranda bėdų. Visi turime labai daug darbo, esame užsiėmę, bet turėtume sustoti ir pagalvoti: „Ar to tikrai iš mūsų nori Jėzus? Ar darome tai, kam esame pasiūti? Ar žiūrime į savo dangišką Tėvą?“

Pavyzdys: ar visada patinka žmonės, šalia kurių gyvename? Yra kaimynų, kurių nemėgstame. Bet koks yra Dievo paliepimas? Mylėti juos, pasitarnauti. Tai daryti nėra lengva. Būkime sąžiningi. Mes kartais, sukandę dantis, imame daryti tai, kas yra teisinga, vietoj to, kad pripažintume Dievui: „Aš suvokiu, kad tai, ką Tu sakai, yra tiesa, bet man sunku daryti tai, ką Tu ragini mane daryti. Aš noriu paklusti, bet nemoku, kaip tai padaryti teisingai.“

Esu sutikęs žmogų, kuris nenorėjo turėti šeimos. Jis sukūrė šeimą tik todėl, kad visi namiškiai turi šeimas. Toje aplinkoje, kur jis gyveno, atrodė nenormalu gyventi vienam. Jis man sakė: „Visą gyvenimą gyvenau kaip pragare. Nei mane mylėjo, nei aš mylėjau, nei supratau, kaip tą reikėjo daryti. Dariau tik todėl, kad kažkas sakė, jog turiu taip pasielgti.“

Jono 20,19 eil. parašyta, kokioje situacijoje buvo Jėzaus mokiniai. Jų širdys buvo pilnos baimės. Ir mes bijome, turime problemų. Ateina Jėzus ir sako: „Ramybė tau! Aš tavęs neapleidau,

nepalikau, bet turiu tau nurodymų. Aš noriu, kad tu perimtum tą darbą, kurį Aš dariau, kad gyventum tokį gyvenimą, kokį Aš gyvenau, kad galėtum pratęsti. Jėzus, parodęs pavyzdį kaip reikėtų gyventi, tarytum pats pasidaugino. Žmonės, net ir netikintys, sako, kad Jėzus padarė didžiulę įtaką istorijoje. Ta įtaka ilgalaikė.

Praėjus beveik dviem tūkstančiams metų, tas pats Jėzus beldžiasi į mūsų širdį ir sako: „Aš nenoriu sustoti tame darbe, kurį dirbu. Aš noriu savo darbą pratęsti per tave. Ar tu paklusi?“

Pamenate Jėzaus palyginimą apie du vyrus. Vienas sakė darys, bet užmiršo ir nieko nepadarė. Kitas, nors ir sakė, kad nedarys, bet persigalvojo ir padarė.

Nuo mūsų paklusnumo priklauso, kiek daug Dievas per mus gali padaryti. Nėra svarbu, koks tavo išsilavinimas, kokiam socialiniam sluoksniui tu priklausai, kokios tavo fizinės galios ar negalios tavo asmeniniame gyvenime. Tas pats Jėzus per tave gali padaryti tą patį, kaip ir per bet kurį kitą tikintį. Klausimas: „Ar tu apsispręsi Jam paklusti? Apsispręsti paklusti turime kiekvieną dieną. Nėra lengva. Tiek Senojo Testamento, tiek Naujojo Testamento pavyzdžiai skirti mums padrašinti. Krikščionybė nesiremia pasaulio filosofija, kuri yra labai paprasta: „Kiek tu padarysi, tiek ir turėsi.“

Apaštalų darbų 1,8 „Kai ant jūsų nužengs Šventoji Dvasia, jūs gausite jėgos ir tapsite mano liudytojai Jeruzalėje ir visoje Judėjoje bei Samarijoje ir lig pat žemės pakraščiu“.

Kai Šventoji Dvasia dar nebuvo ant mokinių nužengusi, jie neturėjo daug jėgos. Čia pasakyta: „Mano liudytojai“. Mes apie Jėzų turime kalbėti žmonėms, o ne apie save.

Noriu jus paraginti nuolat prisiminti Jėzaus posakį ir paliepimą: „Kaip mane siuntė Tėvas, taip Aš jus siunčiu“. Prisiminkime, kad mūsų gyvenimas mums nepriklauso, kad Jėzus nori jį panaudoti savo valiai ir savo tikslui pasiekti.

2014-12-07, Marijampolė